

16 skyrius

REČIAUSIA BŪTYBĖ ŽEMĖJE

Buvo tyku. Medžioklis ir jo šuo Urzgius per apsnigtų tuščių stogų kraigus žiūrėjo į vieną namą – Viljamo Trandlio namelį.

Vidurnaktį gatvėse ėmė aidėti miesto laikrodžio dūžiai. Nuskardėjo vienas galingas DON.., paskui kitas... ir trečias. Atėjo laikas. Medžioklis tai juto nedorais savo kaulais. Urzgius turbūt irgi pajuto, nes susijaudinęs ėmė muistytis snieguotoje slėptuvėje.

Staiga viskas tarytum apmirė.

Sniegas liovėsi kritęs. Snaigės pakibo ore, lyg kas būtų spustelėjęs pauzės mygtuką.

Miesto laikrodžio dūžiai nutrūko per anksčiau.

Atrodė, kad sustojo laikas.

Atskrido Kalėdų Senelis.

ŪŪŪŪŽT! – žvangėdamos iš debesų išlindo milžiniškos rogės. Net keista, kaip nuo varpelių skambėjimo ir kalėdinių giesmių, besiveržiančių iš įvijo žalvarinio Kalėdų Senelio patefono rago, nepabudo visas miestas.

Medžiokliui tiesiai virš galvos praskriejo rečiausios žemėje būtybės ir apvalios gobšios jo akutės žybtelėjo. Jis būtų galėjęs ištiesti ranką ir paliesti elnius, bet nediršo. Jei norėjo ant sienos pasikabinti jų galvas, turėjo tūnoti pasislėpęs.

Medžioklis taip stipriai sugniaužė brangiausią savo turą: itin taiklų pykštiškai šaudomatišką mirtiną snaiperio

